

Legea din Galateni - controversa continuă

24 iunie 2004

Gili Cârstea

Un cititor perceptiv, comentând subiectul nostru din 7 iunie, „O scrisoare pierdută și un redactor necredincios,” se întreba de ce biserica, deși recunoaște rolul profetic al sora White, susține și predică exact pe dos față de poziția ei cu privire la legea din Galateni.

Există mai multe motive pentru această situație ciudată, dar eu cred că cel mai important dintre acestea ar putea fi imobilismul etern al teologiei poporului ales. Descrierea lui Dumnezeu că acest popor are „ceafa înțepenită” se potrivește foarte bine și astăzi. Continuă să fie greu de înțeles că adevărul este în dezvoltare, că Dumnezeu a avut pentru fiecare generație adevăr prezent, iar cei care nu au reușit – sau nu au dorit – să țină pasul cu lumina au fost lăsați în întuneric.

Pionierii, inclusiv sora White, au înțeles la început că legea aceea care „ne-a fost un îndrumător spre Hristos” nu poate fi decât legea ceremonială. Legea morală nu putea fi inclusă aici datorită caracterului ei neschimbător. Pentru bărbații noștri conducători din perioada 1888 era inacceptabilă propunerea că Pavel vorbește aici de legea morală, datorită afirmației lui că nu mai este nevoie de „îndrumător” după ce am ajuns la neprihănirea care se capătă prin credință. Ori, a spune că legea morală își încetează misiunea în anumite circumstanțe era pentru ei cel mai absurd concept teologic. Era curată sinucidere denominațională. S-au opus cu toată puterea ființei lor, uneori deschis, de cele mai multe ori mascat, ca să nu intre în conflict cu sora White.

La început, în 1888 și imediat după, EGW s-a abținut să se declare deschis de o parte sau de alta a baricadei cu privire la acest subiect. Deși străbătea America în compania lui Jones și Waggoner pentru a „da poporului o șansă, dacă cei din poziții de răspundere nu doresc să primească lumina,” ea nu a comentat în predicile sau scrierile ei subiectul legii din Galateni. Ea spunea că legea care ne-a fost un îndrumător spre Hristos este „toată legea,” înțelegând de aici ambele legi, ceremonială și morală.

Din Australia, respirând adânc după furtuna războiului ciudat de acasă, ea declară fără echivoc: „În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală.” Formularea aceasta are multe de spus. Sufletul ei rănit parcă ar dori să strige: „Frate Smith, lucrul acesta nu îl spune A.T.Jones sau dr. Waggoner. Nu îl spune sora White. Nu îl spune nici măcar marele apostol Pavel, campionul nostru. Acest lucru este confirmat de Duhul Sfânt.” Pentru opoziția soliei 1888, această afirmație a ei era ultimul cuțit înfipt în spate de cea pe care o stimaseră toată viața. O asemenea voltă teologică, venind de la cineva care toată viața fusese echilibrată, conservatoare, consecventă și mai ales inspirată, era pentru ei ultima tragedie care

putea lovi adventismul. Iar pentru ei adventismul era ultima speranță a omenirii, pentru care erau dispuși să moară.

Din păcate, ochiul lor spiritual era mort, discernământul le juca cele mai haotice feste, spiritul lui Satana le controla mintea cu putere, iar ei numeau toate acestea credincioșie pentru vechile hotare. Solia lui Dumnezeu a fost ucisă în fașă, iar poporul nostru a rămas și astăzi la acele hotare pe care ei au vrut să le apere cu orice mijloace, cu orice preț. Așa se face că generația prezentă vede în legea din Galateni „în special” legea ceremonială. Acesta este încă un argument că solia neprihănită a lui Hristos nu a fost primită, cu toate protestele teologilor noștri.

A.Graham Maxwell observa cum autori adventiști proclamă cu entuziasm că Minneapolis a fost o mare biruință, deși sora White spune că acolo și atunci Satana a obținut o mare biruință, înlănțuind acest popor pentru mai bine de 100 de ani de himera vechilor hotare.

Mâine vom privi un alt moment glorios în care Dumnezeu a trimis lumină nouă, dar păzitorii legii s-au opus cu toată puterea lor, din dragoste pentru vechile hotare și pentru bunăstarea spirituală a națiunii.
